

Arrest

nr. 104 339 van 4 juni 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 23 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 januari 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 maart 2013.

Gelet op de beschikking van 17 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. PIEDFORT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van elke verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven ten aanzien van de eerste verzoekende partij luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd

door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde (...)
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en haar drie dochters, waarvan twee meerderjarig (OV (...)) en OV (...)) vroegen op 18.10.2012 een tweede maal asiel in België. De betrokkene vroeg op 25.11.1998 reeds asiel in België en haar asielaanvraag werd op 29.07.1999 door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De betrokkene en haar gezin keerden op 25.07.2005 terug naar hun land van herkomst. De betrokkene legde bij haar verhoor een reispaspoort voor van Syrië met nummer (...) afgegeven op 10.07.2012 te Hama en geldig van tot 09.07.2018. Het paspoort is voorzien van Schengenvisum (...) afgegeven door de Spaanse consulaire diensten te Beiroet op 13.09.2012 en geldig voor een verblijf van negentig dagen tussen 14.09.2012 en 14.03.2013. In het paspoort vinden we een stempel terug, die getuigt van de binnenkomst van de betrokkene via Frankrijk op 14.10.2012. Tijdens haar verhoor op 18.10.2012 verklaarde de betrokkene dat ze Syrië op 13.10.2012 verliet en op 14.10.2012 in Madrid (Spanje) aankwam. De betrokkene verbleef naar eigen zeggen tot 17.10.2012 in Spanje, bij haar schoonbroer. Op 17.10.2012 reisde ze naar eigen zeggen per vliegtuig van Spanje naar België.

Op 06.11.2012 werd een verzoek voor de overname van de betrokkene gericht aan de bevoegde Spaanse instanties, die op 09.01.2013 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor overname en met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België (vraag 38) en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen (vraag 40).

De betrokkene antwoordde dat ze verkoos opnieuw asiel te vragen in België omdat ze eerder in België asiel vroeg en omdat haar dochters Nederlands spreken. De betrokkene stelde dat ze niet naar Spanje wil worden gestuurd.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat, bijvoorbeeld vanwege een eerder verblijf in die Lidstaat zoals in geval van de betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Er moet worden opgemerkt dat de betrokkene tijdens haar verhoor kenbaar maakte dat ze niet Spanje wil gaan, maar de redenen van haar verzet niet nader duidde en concretiseerde. Ze bracht geen concrete redenen aan, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. Ze uitte geen vrees tegenover de Spaanse instanties en legde geen elementen voor, die aannemelijk zouden maken dat ze door overdracht aan Spanje een reëel gevaar loopt op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

We merken verder op dat Spanje met het akkoord van 08.11.2012 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 instemt met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene haar

asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling gemachtigd zijn te verblijven in Spanje en de door de regelgeving voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Spaanse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Spanje onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde op uitzondering van haar dochters geen in België verblijvende familie te hebben. In Zweden en Spanje verblijven wel familieleden van de betrokkene.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 18.10.2012 last te hebben van schildklierproblemen. De betrokkene echter geen attesten of andere elementen aan, die aangeven dat deze verklaarde problemen vanwege hun aard een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat ze bij overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat hierdoor een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Als kandidaat-vluchteling zal de betrokkene in Spanje de nodige medische zorgen verkrijgen.

De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties.

(...)",

ten aanzien van de tweede verzoekende partij luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde (...)

geboren te (...), op (in) (...)

van nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 18.10.2012 een tweede maal asiel in België, samen met haar moeder en minderjarige zus (OV (...)) en meerderjarige zus (OV (...)). De betrokkene vroeg op 25.11.1998 reeds asiel in België, als minderjarige in gezelschap van haar ouders. De asielaanvraag van haar ouders werd op 29.07.1999 door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De betrokkene keerde samen met haar ouders op 25.07.2005 terug naar hun land van herkomst. De betrokkene legde bij haar verhoor een reispaspoort voor van Syrië met nummer (...) afgegeven op 10.07.2012 te Hama en geldig van tot 09.07.2018. Het paspoort is voorzien van Schengenvisum (...) afgegeven door de Spaanse consulaire diensten te Beiroet op 13.09.2012 en geldig voor een verblijf van negentig dagen tussen 14.09.2012 en 14.03.2013. In het paspoort vinden we een stempel terug, die getuigt van de binnenkomst van de betrokkene via Frankrijk op 14.10.2012. Tijdens haar verhoor op 18.10.2012 verklaarde de betrokkene dat ze Syrië enkele dagen voor haar aankomst in België verliet en op 14.10.2012 via Frankrijk in Madrid (Spanje) aankwam. De betrokkene kwam naar eigen zeggen op 17.10.2012 in België aan.

Op 06.11.2012 werd een verzoek voor de overname van de betrokkene gericht aan de bevoegde Spaanse instanties, die op 08.11.2012 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor overname en met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België (vraag 38) en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen (vraag 40).

De betrokkene antwoordde dat ze verkoos opnieuw asiel te vragen in België omdat ze al eerder in België asiel vroeg, Nederlands spreekt en mensen kent in België. De betrokkene uitte reserves tegen een overdracht aan Spanje omdat ze daar niemand kent en de taal niet spreekt.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene, bijvoorbeeld vanwege een eerder verblijf in die Lidstaat zoals in geval van de betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Er moet worden opgemerkt dat de betrokkene tijdens haar verhoor kenbaar maakte dat ze zich meer thuis voelt in België omdat ze hier al verbleef en Nederlands spreekt. Ze bracht echter geen concrete redenen aan, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. Ze uitte geen vrees tegenover de Spaanse instanties en legde geen elementen voor, die aannemelijk maken dat ze door overdracht aan Spanje een reëel gevaar loopt op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

We merken verder op dat Spanje met het akkoord van 08.11.2012 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 instemt met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene haar asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling gemachtigd zijn te verblijven in Spanje en de door de regelgeving voorziene bijstand en opvang krijgen.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Spaanse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent

Spanje onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde op uitzondering van haar moeder en zussen geen in België verblijvende familie te hebben. Een oom van de betrokkene zou in Spanje verblijven.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 18.10.2012 geen gezondheidsproblemen te kennen. Ook na haar verhoor werden door de betrokkene geen attesten of andere elementen aangebracht betreffende haar gezondheid die aanleiding geven om te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of bij een overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Als kandidaat-vluchteling zal de betrokkene in Spanje de nodige medische zorgen verkrijgen.

De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties.

(...)",

en ten aanzien van de derde verzoekende partij luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde (...)

geboren te (...), op (in) (...)

van nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 18.10.2012 een tweede maal asiel in België, samen met haar moeder en minderjarige zus (OV (...)) en meerderjarige zus (OV (...)). De betrokkene vroeg op 25.11.1998 reeds asiel in België, als minderjarige in gezelschap van haar ouders. De asielaanvraag van haar ouders werd op 29.07.1999 door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De betrokkene keerde samen met haar ouders op 25.07.2005 terug naar hun land van herkomst. De betrokkene legde bij haar verhoor een reispaspoort voor van Syrië met nummer (...) afgegeven op 10.07.2012 te Hama en geldig van tot 09.07.2018. Het paspoort is voorzien van Schengenvisum (...) afgegeven door de Spaanse consulaire diensten te Beiroet op 13.09.2012 en geldig voor een verblijf van negentig dagen tussen 14.09.2012 en 14.03.2013. In het paspoort vinden we een stempel terug, die getuigt van de binnenkomst van de betrokkene via Frankrijk op 14.10.2012. Tijdens haar verhoor op 18.10.2012 verklaarde de betrokkene dat ze Syrië op 13.10.2012 verliet en op 14.10.2012 via Frankrijk in Madrid (Spanje) aankwam. De betrokkene verbleef naar eigen zeggen tot 17.10.2012 in Spanje, bij haar oom. Op 17.10.2012 reisde ze naar eigen zeggen per vliegtuig van Spanje naar België.

Op 06.11.2012 werd een verzoek voor de overname van de betrokkene gericht aan de bevoegde Spaanse instanties, die op 08.11.2012 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor overname en met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België (vraag 38) en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen (vraag 40).

De betrokkene antwoordde dat ze verkoos opnieuw asiel te vragen in België omdat ze al eerder in België asiel vroeg en omdat ze Nederlands spreekt. De betrokkene stelde dat ze zich meer thuis voelt in België dan in Spanje en niet weet hoe asielzoekers in Spanje worden behandeld.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene, bijvoorbeeld vanwege een eerder verblijf in die Lidstaat zoals in geval van de betrokkene, kan dan ook op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Er moet worden opgemerkt dat de betrokkene tijdens haar verhoor kenbaar maakte dat ze zich meer thuis voelt in België dan in Spanje en niet weet hoe asielzoekers in Spanje worden behandeld. Ze bracht echter geen concrete redenen aan, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. Ze uitte geen vrees tegenover de Spaanse instanties en legde geen elementen voor, die aannemelijk zouden maken dat ze door overdracht aan Spanje een reëel gevaar loopt op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

We merken verder op dat Spanje met het akkoord van 08.11.2012 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 instemt met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene haar asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling gemachtigd zijn te verblijven in Spanje en de door de regelgeving voorziene bijstand en opvang krijgen.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Spaanse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Spanje onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde op uitzondering van haar moeder en zussen geen in België verblijvende familie te hebben. Een oom van de betrokkene zou in Spanje verblijven.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 18.10.2012 geen gezondheidsproblemen te kennen. Ook na haar verhoor werden door de betrokkene geen attesten of andere elementen aangebracht betreffende haar gezondheid die aanleiding geven om te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Als kandidaat-vluchteling zal de betrokkene in Spanje de nodige medische zorgen verkrijgen.

De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse diensten.

(...)".

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel lijken de verzoekende partijen een manifeste beoordelingsfout aan te voeren. In een tweede middel voeren zij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: *“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing niet betwisten, met name dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van hun asielaanvraag.*

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd, vrienden hebben gemaakt, de dochters kennis van de landstalen heeft hebben en de intentie hebben om hun leven in België op te bouwen. Deze elementen geven de verzoekende partijen niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen. Er wordt opgemerkt dat de verzoekende partijen in 2005 België verlaten hebben en pas in 2012 terug zijn binnengekomen. Bovendien kan er gewezen worden op het arrest van het Europees Hof voor de rechten van de mens inzake Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, waarin het Hof oordeelde na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Tot slot tonen de verzoekende partijen niet aan dat ze een gezinsleven in België hebben uitgebouwd.” Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 14 maart 2013 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 7 mei 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 11 maart 2013 opgenomen grond, volhardten zij in hun verzoekschrift.

Er dient te worden vastgesteld dat in de beschikking van 11 maart 2013 wordt geantwoord op de beide middelen die de verzoekende partijen in hun verzoekschrift naar voren hebben gebracht. Door ter terechtzitting louter te volharden in hun verzoekschrift brengen zij geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de beide middelen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 11 maart 2013 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat een manifeste beoordelingsfout en een schending van artikel 8 van het EVRM niet kunnen worden aangenomen.

De beide middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET